

Семберија

Билећко језеро

Слободан Крстић

РЕПУБЛИКА СРПСКА - ZEMLJA I LIPIŠIJA

ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ
СЕМБЕРИЈА
ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ "СЕМБЕРИЈА"
ГАЛЕРИЈА БИЈЕЉИНА

Фебруар 2017

Један од значајнијих видова активности нашег интелектуалног живота - фотографија, вјековима остаје неразуђена пошто нити њеног континуитета пресецају креативно празне године и деценије. Па ипак, у овом нашем времену она стиже да се интегрише унутар себе и да покаже лица неколицине зрелих личности уметничке фотографије. Ово свакако није прилика да се праве такве синтезе, нити да набрајамо њене представнике. У овој прилици свједочимо о једном од њих - Слободану Крстићу, чија је природна оригиналност дубока, свјежа у својој креативности - што Крстићеву фотографију обиљежава моћном унутрашњом генезом и доводи је у сам врх уметности фотографије код нас.

Крстићев поглед на пејзаж, најчешће са висине, говори о његовој тежњи ка бесконачном. Присуство кућа, тог реалног људског животног оквира, свједочи опет о потреби уметника да се дотакне ослонца у нечему реалном. Његов, углавном рурални пејзаж звони, позив је посматрачу на живот. Живот другачији од оног свакидашњег - живот под дубоким кровом колибе који заклања од дуге зимске студени и љетње жеге, између стабала оморике-тог чудесног дијалога неба и земље, уз дуге сјене у ране јесење сутоне, измаглице у касна јесења сванућа, залегле мокре јутарње магле, поорањем наборане прољећне оранице, зрела класања живота, стазе-биљега пута иза или, прије тога, пута који се наставља, тече даље... Све док у посматрачу не пробуди жељу да се ту заувјек нађе, да се настани у таквом пејзажу.

Објектив Крстићевог фотографског апарата најрадије, ипак, додирује, милује највећу тајну природе-жену, њен акт. На један дискретан, готово асоцијативан начин он води око посматрача до тачке, тајне коју жели да открије и покаже. И онда, у часу када се учини да је тајна ту, да је досегнута, да нам се објављује, Слободан Крстић заводи, одводи поглед посматрача од ње. Загледан у женско тијело наш уметник га сада види и другачије-као апстрактну форму или форме. Крстићева фотографија тако добија димензију више-ликовну. Оваква искуства могу само да се даље продубљују, да уметника одведу до чистих пластичних форми или рјешења. Док смо у фотографији Слободана Крстића, осјећамо како она лагано иде према нама и исто тако стиже до нас. Осјећамо како нас она заводи, уводи у свијет креативног у којем препознајемо пејзаже из наших снова, чежњи, потреба. А када нас напусте овакве емоције, фотографију Слободана Крстића видимо на једном отвореном путу, широком путу ка чистој ликовности.

У таквој служби стоји и овај наш дијалог са уметничком фотографијом Слободана Крстића.

Данка Дамјановић,
историчар уметности

Поводом изложбе Слободана Крстића

...Ретко кад се догоди да се у једном аутору сложе три жанра, три тематске подцелине, творећи тако хармоничну целину. Треба знања, среће и треба уложити огромну енергију. За Слободана Крстића се може рећи да му се управо то догодило, на лично задовољство и публике која ће његове радове видети на изложби. Изложба у Бијељини је конципирана са фотографијама из области "Портрети", "Актови" и "Пејзажи". Количина је у сразмери са квалитетом и обрнуто, а рукописна препознатљивост је стилско обележје којим Крстић три трећине интегрише у целину на маестрално лак и лепршав начин...

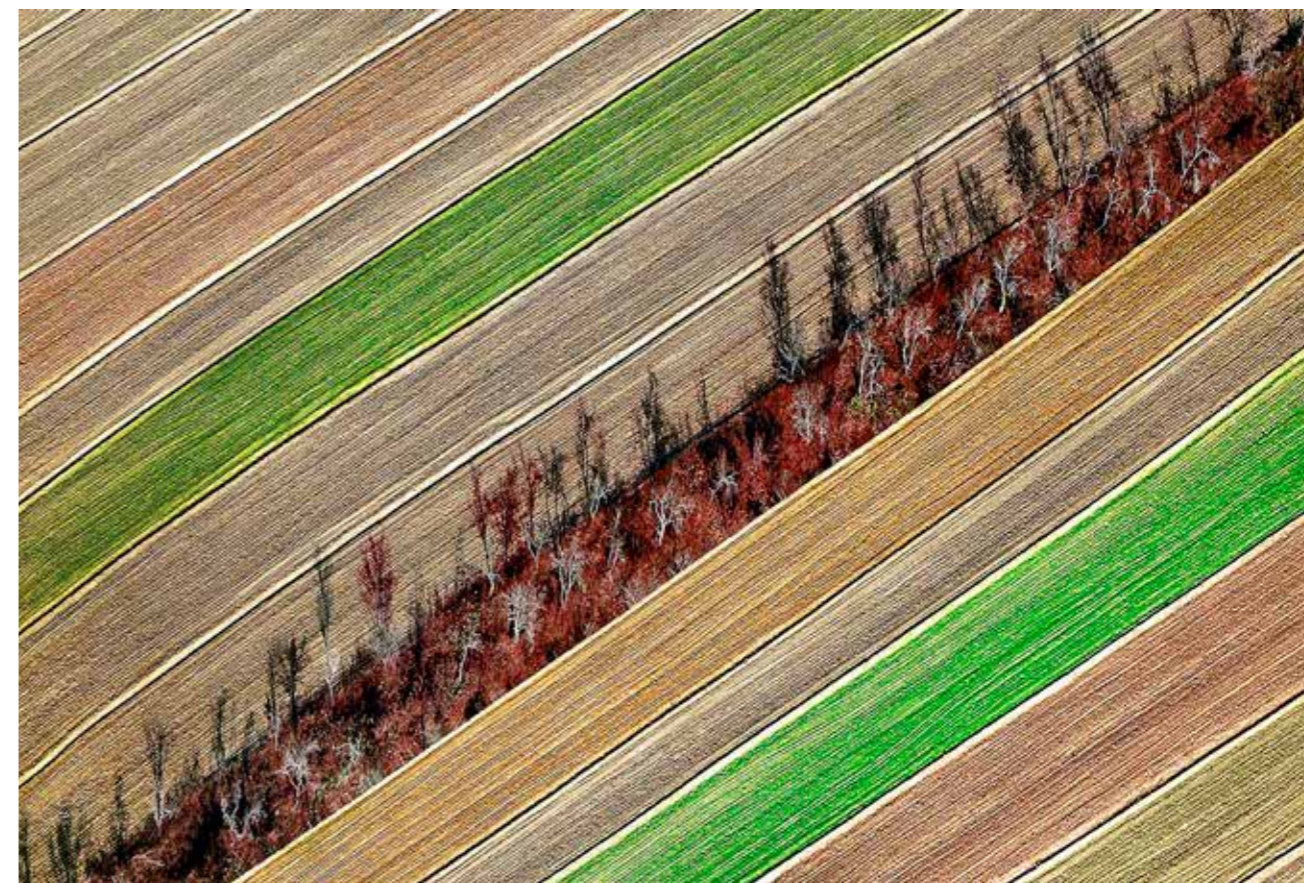
..Основно биће идеје је природа. Темељна премиса од које почиње уметникова авантура на путу ка слици. Природа је лексикон, али не и књига. Да би постала књига привлачна за читање, неопходан је коресподентан сусрет субјекта са објектом. Она (природа) има естетску вредност само ако је виђена кроз неку оптику, ако је преведена на језик дела на који се навикао дух кога је васпитавао изван уметнички поступак. Бркање природе и уметности, полазишта и исходишта, честа је појава. Уметник мора у природи засновати властито царство и полазећи од природе створити другу природу, нову стварност одређену фотографијом...

...Уметничко дело је нешто иреално: уметност и збиља стоје једна наспрам друге као сан и јава. У том контексту природа није по себи лепа; у њу уносимо лепоту тек ако је посматрамо као уметничко дело. ...Софистицирани пејзаж је, по мом уверењу и искуственом критеријуму, део предела који из географског појма прераста у нешто узвишено и лепо захваљујући интервенцијама мудрог и надахнутог фотографа Слободана Крстића...

У Београду, јул 2006. године
Борђе Букилица

Дрина код Бијељине

Семберија

Борике

Зеленгора

СЛОБОДАН КРСТИЋ

Слободан Крстић рођен је 1947. године у мјесту Драгањевац код Бијељине. Фотографијом се бави од 1962. године када је као награду добио фотоапарат "Пионир". Озбиљно се бави фотографијом од 1967. године, као члан Фото-клуба "Електромашинац" у Београду као студент на Машинском факултету, а од 1970 године активно учествује на изложбама фотографије широм бивше Југославије и у иностранству. До сада је имао 29 самосталних изложби од чега четири у иностранству (последња у новембру 2014.г. у Аустрији у организацији Асоцијације фотографа за умјетничку фотографију Аустрије). Учествовао је на више од 400 колективних изложби у цијелом свијету, са преко 1500 примљених фотографија. Добитник је преко 140 награда и признања, од којих у периоду 2012. - 2016. године 85 медаља и диплома на разним свјетским изложбама (16 златних медаља) и десетак на изложбама АУФБИХ. У 2016. години добио је 20 награда од чега 4 златне медаље.

Издао је три ексклузивне фотомонографије:

"Разгледница Бијељине", "Република Српска - земља импресија", "Небом изнад Републике Српске".

Уредник је фотографије у "Енциклопедији Републике Српске" у издању Академије наука и умјетности Републике Српске.

2013. године основао је Асоцијацију за умјетничку фотографију АРТФОТО, која се бави организовањем колективних и ауторских изложби свјетски реномираних аутора и едуковањем младих аутора.

У саставу Асоцијације формирао је умјетничку галерију "ARTFOTOGALLERY" у којој организује изложбе умјетничке фотографије и радионице за обуку младих у области фотографије.

Има звање Мајстора фотографије Фото савеза Југославије (1977), Мајстора фотографије Фото савеза Србије, Мајстора фотографије Асоцијације за умјетничку фотографију БиХ.

У свјетској фотографској организацији за умјетничку фотографију (ФИАП) има звање АФИАР (1977), ЕФИАП (2012), ЕФИАП/бронза (2014), ЕФИАП/сребро(2015), ЕФИАП/злато (2016).

Члан је Удружења Ликовних умјетника примијењених умјетности Босне и Херцеговине (УЛУПУБИХ) од 1980. године и УЛИПУРС.

Ликовност у фотографијама Слободана Крстића

...Крстић је најбољи у приказу наог женског тела, те вечне и незаобилазне инспирације уметника свих епоха. У фотографији, више него у лико-вним уметностима, много је већа могућност да уметник пређе ону танку, невидљиву линију између еротичности и порнографије, између уметности и кича. То нешто уметник носи у себи и не може научити из књига или слика. Крстић је у томе прави мајстор и ту границу интуитивно осећа. Његове наге жене су путене и софистициране; сензуалне и чедне; радознале и стидљиве. Аутор је изабрао каравађовски приступ светло-тамном, игру светла и сенке у јаком контрасту који се снажно сукобљавају, разигравају, одбијају до драматичности и проналазе у коначници. Чувени *chiaro - scuro* који већ више векова интригира уметнике свих профила. Одатле произилази победа црно-беле фотографије над колором па постајемо сигурни да аутор није случајно то изабрао...

Без обзира што је на овој изложби приказан само мањи део његовог 35-годишњег стваралаштва, остаје нам да верујемо да ће нас Крстић, за неки следећи јубилеј, и даље пријатно изненађивати.

Ифигенија Василић,
историчар уметности

На овој изложби Слободан Крстић приказује фотографије строго одређене мотивом: акт, пејсаж, портрет, али повезане истом поетиком, а то је карактеристика самоврсних стваралаца - бити свој, без обзира шта је мотив, јер мотив сам по себи је најмање битан дио било које области умјетности јер кад би било другачије онда би нпр. Фотографија „лијепог тијела“, „лијепог дрвета“, или лица сама по себи била лијепа, а није тако. Крстићу мотив служи, а не он мотиву; он му је господар, а не роб. Без обзира којим се медијем изражава, односно којом се умјетношћу бави уметник увијек представља себе. Колико умјетника - толико начина, а Крстићев начин је дискретан, тих и ненаметљив.

Кад се бави актом Крстић не експериментише много са позама својих модела, све су, већ, углавном познате. Он бјежи од егзибиционизма, али не бјежи од еротичности и сам себи поставља веома тежак задатак: како балансирати на танкој жици, како не постати баналан и вулгаран? Он то рјешава веома једноставно: игра се свјетлом и лагано моделује тоновима сиве. Само на први погледто изгледалако, а у ствари, тојеједан од најтежих проблема чије је рјешење познато само истинским умјетницима.

Пејсаж је дио Крстићевог опуса у ком он постиже свој максимум кад је у питању компоновање ликовних елемената којима располаже фотографија. Овом приликом позабавићемо се само тоном и контрастом, а говоримо о црно-бијелој фотографији која је много тежа и захтјевнија него фотографија у колору. Ту недостаје изузетно битан дио нашег искуства - боја. Уметник свијет боје преводи у свијет: црног, бијелог и сивог. Уз црну и бијелу као факте с којима се, додуше, може лијепо играти и Крстић то изузетно ради, неопходна је сива која фотографијама даје душу. Е, а том сивом, у свим њеним тоновима, најтеже је компоновати. С њом је тешко, а без ње се не може. Сивом, у својим пејсажима, Крстић се служи као матерњим језиком. Он преводи плаво небо у тон сиве, зелене траве у други тон сиве, шуме у трећи и тако редом, а опет његово је небо плаво, траве зелене, а горе модре. Његови су пејсажи поезија, а не извјештај лугара. Своју сиву Крстић развлачи као жвакаћу гуму, али је не лијепи, као дјеча, испод школске клупе.

Лице је најзахтјевнији мотив, јер портрет мора поред ликовних елемената да садржи и психолошки моменат. На први поглед све изгледа једноставно, међутим, сјетимо се, колико смо пута видјели себе или друге на фотографији и рекли: „Па ово нисам ја“, или: „Не личиш на себе“. Како је то могуће? Машина не лаже: нос је исте дужине, уста исте ширине, очи, чело, брада такође, али опет: то није тај човјек. Није машина крива она је само алат, а шта ће ко с њим урадити зависи од талента и знања оног са друге стране обј ектива.

Психолошки портрет је област у којој је Крстић „раме уз раме“ са најбољим умјетницима из своје бранше. Лица на његовим фотографијама нису бучна, не гурају се, а привлаче нашу пажњу. Говоре о себи, а опет, као да чувају неку тајну, као да кажу: „Упознај ме, па ћу да ти се повјерим“. Посебну пажњу треба обратити на портрете дјецe. Портретисати дјецу је најтеже од најтежег. Ту Крстић показује цијелу палету свог талента и као да ставља тачку.

академски ликовни умјетник,
Тихо Илијашевић

Рудник Станари

Семберија

Планина Лебршник (Херцеговина) - Повратак стада

Бардача

Корида на Мањачи

Меандри, Ушће Врбаса у Саву

Освећење цркве у Скеланима

Ријека Уна

Црква брвнара Јелићка

Ријека Уна

Бардача

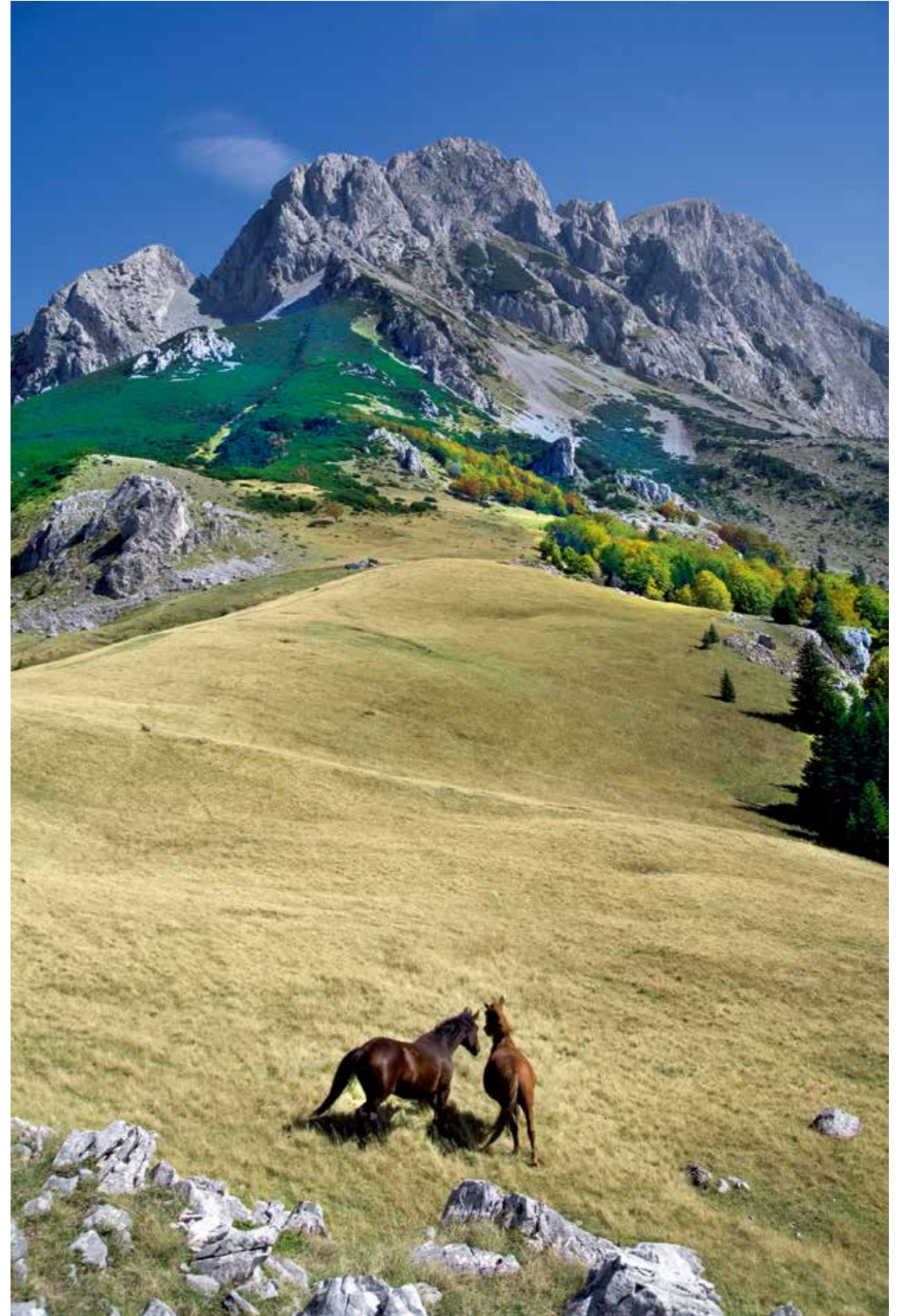
Бардача

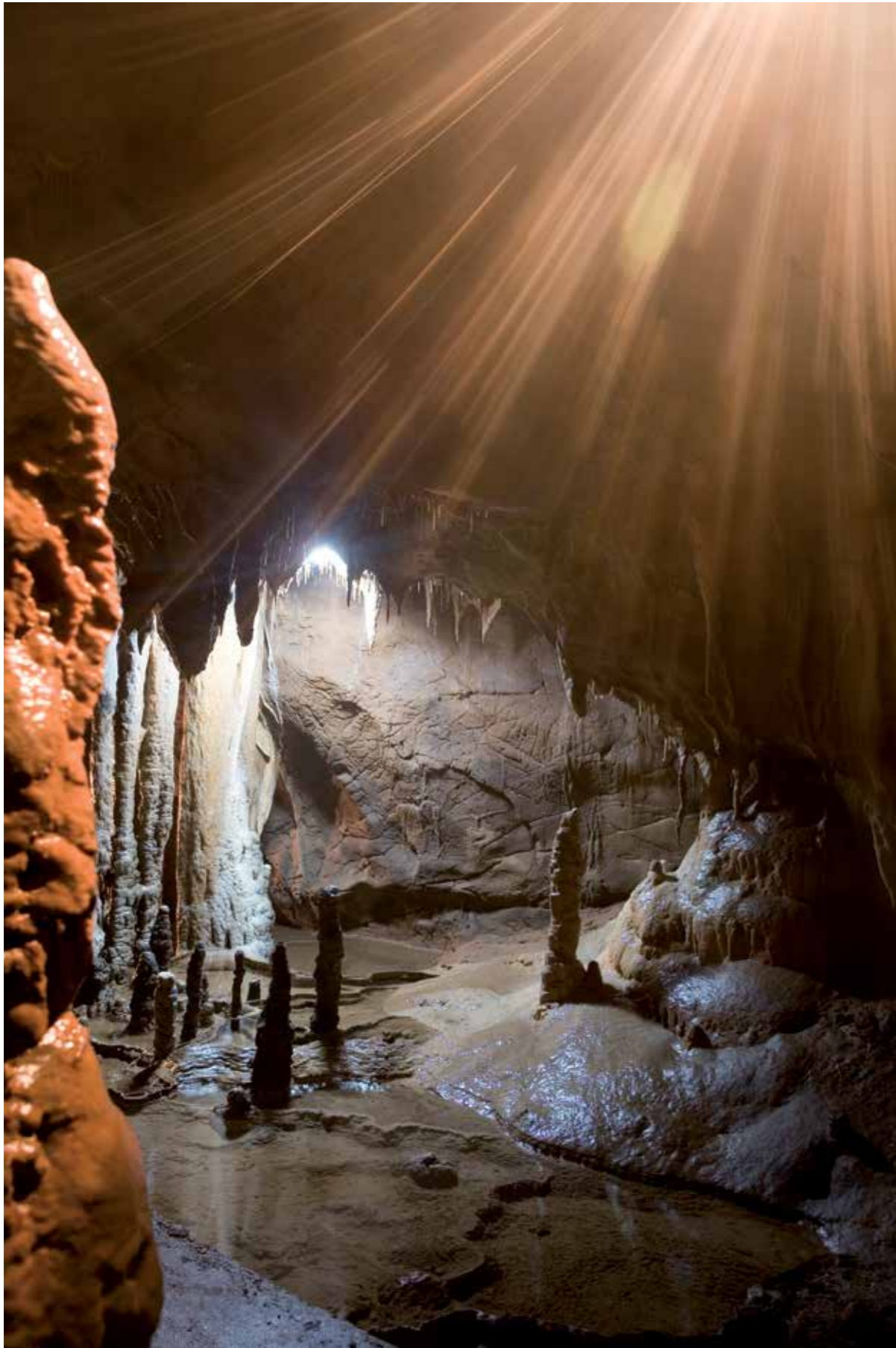
Улаз у стару цркву у Чајничу

Живот у катуњу под Маглићем

Маглић

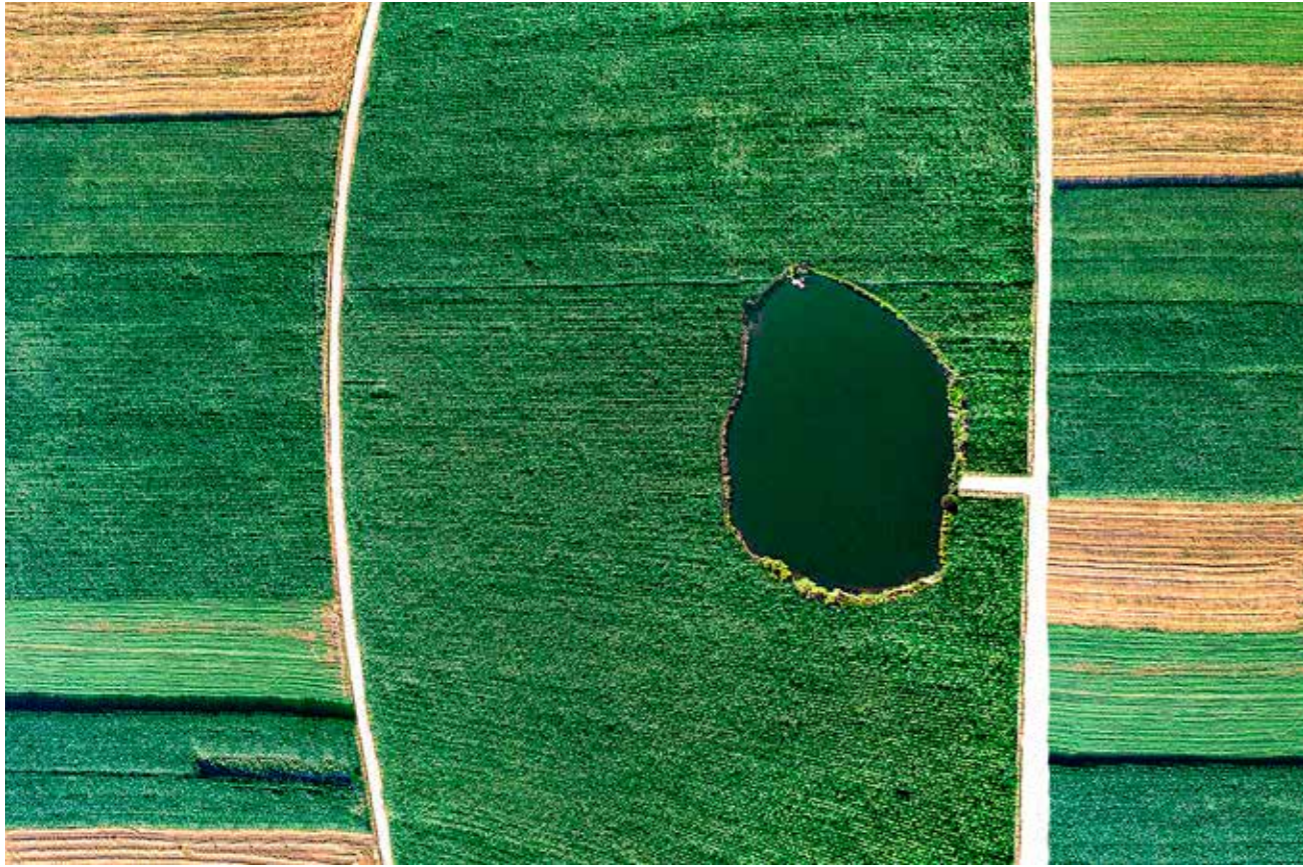
Пећина Орловача

Планина Лебршник (Херцеговина) - Повратак стада

Пејзаж код Рудог

Семберија

Ријека Уна

Семберија

Херцеговина